

BUDAPEST

A Ferihegyi reptér éttermében ültünk Móriccal. Még soha nem járt Európán kívül. Többször figyelmeztettem, hogy a tizenkét órás repülőútnál nincs borzalmasabb dolog a világon, de nem érdekelte. Nem tudta, hogy nem érdekli. Csak a félelme érdekelte, amely minden egészséges embert a hatalmába kerít, ha repülni kell. Megvettem a szokásos Beck'semet. Mindig ezt iszom a Ferihegyen, mert ez a legolcsóbb. Ezerhatszáz forint. Cirkusz. Margitsziget. Búcsú. Mozi. Helyek, ahol az ember tízszeres áron veszi az üdítőt.

A csomagjaink már a gép gyomrában. Iszom a sört, és elégedetten gondolok vissza a pakolásra. Baromi jól csináltam ismét. Valójában én nem a rendet szeretem, hanem a rendetlenséget utálok. Ez nagy különbség.

Kifektettem a piros bőröndömet a padlóra. Annak idején azért vettem piros bőröndöt, hogy meg tudjam különböztetni a többitől, és már messziről kiszúrjam, amikor a csomagokat várom. Máskülönben eszembe nem jutna piros bőröndöt venni. Beágyaztam, és szépen sorban kihoztam, ami kell, hogy felsorakoztassam őket az ágyon. Először a nadrágokat. Két hosszú, három rövid. Két vászon, egy műszálás, amiben úszni fogok, bár nem tudok. Világoskék virágábrák futnak rajta, és a tihanyi strandon vettem.

Jöhetnek az ingek. Ha egy hétre mennék, négyet raknék be, de most egy hónapra megyek, úgyhogy ötöt pakolok. Egy lila, egy fekete, két fehér és a hawaii. Ne szarozz, Lajos. Szépen összehajtogatom és a nadrágok mellé fektetem őket. Közben elindítom a Kincs, ami nincs zenéjét, és eszembe jut, hogy most egy hónapig kretén leszek, és fiatal. Ez nagy boldogsággal tölt el. Itthon bölcs vagyok, és öreges.

A hajtogatás és rendszerezés közben eszembe jut az ember. Ahogy kinéz. Az utcán. Egy étteremben. A forgalmi dugóban, ahogy a buszt várja, és ahogy egy kocsmá bárpultjánál ül egy esős estén. Látom, hogy cipőben van. Vagy papucsban. Alulról haladok felfelé. Nadrág, zsebei vannak. A nadrág alatt alsógatyá. Póló, ing, sapka, sál stb.

Összehajtok hat darab pólót. Hat darab alsógatyát. Hozok hat zoknit. A szekrény aljáról előhalászom a nyári zakómat, mert most március van, ha még nem említettem volna. Megszagolom. Igyekszem felidézni magamban a legutóbbi nyarat, de csak az összes nyárra emlékszem, a legutóbbira egyáltalán nem. Hozom a hippiszandálomat. Soha nem kerestem és nem vettem meg ugyanazt a terméket, ha elkopott. Ezt az egyet leszámítva. Columbia szandál. Erős, puha műanyag. Olyan biztosan fogja a lábamat, mint ahogyan az ördög beosztottjai húznak majd le a pokolba.

A ruhák regimentje felsorakozott. A tébolyult harci vágy üres tekintetével bámulják a plafont, és az indulásra várnak. Az asztalra nézek, ahol a tized sorakozik. Személyazonosságom. Személyazonosságom nevére

nyomtatott jegy, vízum, biztosítás. Személyazonosságom lerészegedésének és párnák közt alvásának záloga: egy nagy köteg lóvé. Személyazonosságom földi létbe vetett hitének dokumentációs osztálya: tollak, jegyzetfüzetek, diktafon, kamera, fényképezőgép. Egy apró füzet, amelynek fedele kiszáradt kókuszrostokból készült. Kubában vettem. Mindenhol egyetlen oldalt írok bele, de csakis Budapesten kívül és csakis olyan helyen, ahol még korábban nem jártam. Szerelmes kiskolásokat megszegyenítő bölcsességekkel írtam tele. „Itt ülök Delhiben, szép az idő, finom az étel, kicsit hiányzik anyu.”

Hozom a kistáskát. Évek óta hűséges társam. Egy domború kör van a hátán, amin egy tenyér látható. Lopásbiztos. Hátulról nem lehet kinyitni. Nincs cipzár. Le kell venni, hogy hozzáférjen az ember. Hasznos illúzió. Ebbe kerül a kis füzet, a kamera, a telefontöltő, a tollak, egy könyv a repülőre, sörnyitó és szivarvágó. Személyazonosságom és társai egy lapos, láthatatlan övtáskába csúsznak, aztán elmerülnek majd a nadragomban, egészen az alsógyatáig